

Costel Pitorac

VERSURI
POLIMORFE

HE
C
TE

VERSURI POLIMORFE

Costel Pitorac
VERSURI POLIMORFE

Descrierea CIP a
Bibliotecii Naționale a României

Pitorac, Costel
Versuri polimorfe / Costel Pitorac.
- București: Editura Hecate, 2022

ISBN 978-606-9718-14-8

821.135.1

Costel Pitorac

**VERSURI
POLIMORFE**

Editura Hecate

Cuprins

Capitolul I „La-nceput era Cuvântul [...]” Întâi Dumnezeu, apoi [...] Redobândirea dreptului la eternitate.	13
ACUZAȚI DIN CER	14
MONOLOG CU ISUS	17
TOATE BUNE-ȚI APARTIN	19
DE CE ATÂT DE LIBERI?	23
ÎN AL SLAVEI TALE NUME...	26
RUGA LUI COSTEA	29
PACT PENTRU OPTIMISM	32
Capitolul II Portrete de suflete	35
PORTRET DE SUFLETE CU-MINȚI	36
PENTRU IJEOMA NAOMI	43
TREIZECI ȘI ȘASE PRIMĂVERI	46
Capitolul III Amprente de dezamăgiri cauzatoare de spirit aprig. Lamentări degeaba, proteste căzute la teste, critici autocritice.	49
CONTRASTE SFIDĂTOARE	50
SCLAVIE MODERNĂ	54
NELEGIUIREA CORBILOR	57

UNOR SPECII DE CĂLĂI	60
TOVARĂȘ ADEVĂRAT	65
ÎN ZADAR ...	68
PREA MULȚI DEȘTEPȚI	70
DUȘI DE VAL „ORIGINAL”	73

CAPITOLUL IV

Posibil umor incisiv psiho(sim)patic. Relaxarea prin cădere în derizoriul cotidian, un risc asumat uneori cu potențial zâmbitor.	75
---	-----------

PREDICȚII (NE)INSPIRATE	76
GROZĂVII DE SĂRBĂTORI	89
JOACĂ AMĂRUIE	93
LUMEA LUI PINOCCHIO	96
PROFIL DE HOȚ	100
MICRO-DOMNIȘOAREI THEO	103
PROPUNERI DE CATRENE MUNCITOREȘTI ...	112

Capitolul V

Privind către sine cu gândul la tine. Cu ochii-n oglinda mea, dar îndrăgostit de-o ea. Detronarea monarhilor. Să conducă reginele.	115
---	------------

PREFIGURARE PENTRU PROPRIA REFACERE	116
ÎNDRĂGOSTIT DE OCHII TĂI	119

PORTRET AL FEMINITĂȚII	120
CONCLUZII DE VÂRSTĂ 56: 1	125
CONCLUZII DE VÂRSTĂ 56: 2	127
CAPITOLUL VI Moartea inocenței. Lacrimi, tristețe. [...], iar cei ce nu mai sunt vor fi [...].	131
SUICIDUL INOCENȚEI	132
ÎN LUME ESTE PEA MULT GER	134
PÂNĂ CÂND NE VOM RIDICA	136
PENTRU ADORMIȚI	138
CAPITOLUL VII	141
SUPLIMENT DE METASCRISORI	141
CÂND TOATĂ LUMEA TE VA PĂRĂSI...	142
SCRISOARE DE PLECARE	144
CONSEMNUL LUNII	147
PREȚUL TĂU DE-A MĂ IERTA?	149
CE AȘ PUTEA SĂ MAI REGRET ?	151
BUCURĂ-TE ...!	153
ZECE ÎNDEMNURI	155
IRONIE DULCE-AMARĂ	157

CAPITOLUL VIII	
Alte divertismente emoționale	159
ÎN SIMFONIA DIMINEȚILOR RĂCOARE	160
SE-NTÂMPLĂ CHIAR ACUM...	163
TERAPII PENTRU SUFLETE	164
UN SENS AL SINGURĂȚĂȚII	167
CETĂȚENI UNIVERSALI	169
LIMITE ALE BUCURIILOR	171
PARALELA CULTURILOR	173
DEFININD IUBIREA	175
ALTĂ DEFINIȚIE A SINGURĂȚĂȚII	178

MESAJ DE PREFAȚĂ

Patronul antreprenor
Al strofelor regizor
Salută pe fiecare
În rime cu-a sa lucrare.

Prin stropul de ficțiune
El nu-i autor minune
Pricopsind realități
Cum făcu în alte dăți.

Sensuri naufragiind aval
Îl micșorează banal
C-are pixul cam rural
Bardul fiind moldovean.

A vâslit și în amonte
Prin idei ca să-i dați note
Încercând de la timone
Să încânte primadone.

Mândruții cu ochii bleo
Au și ei ceva mișto,
Chiar și domnul președinte
E-amintit în chip cu-minte.

Autorul își dă-n dar
Poate ceva ce-i șucar
Din cununa vieții vastă
Referând la dumneavoastră.

Zugrăvind treptat nivele
Și puiuți de minciunile,
Jucăuș le-așază-n schemă
Sperând că nu-i o problemă.

Iertați-l de-o răsucii
Palavre în travesti
Operând chirurg nuanțe
Ce n-ar suna ca-n romanețe!

Bezelele sărățele
Ritmuri bătute-n cinele

De pe tobe din nisip
Nu au clasă prototip.

Nici spectacole gen şou
Copiate în indigou
Nu vor apărea în carte
Nevăzută de pe Marte.

Pagini multe, întâmplări,
Preşuleţ cu subtitrări
Întinse pe dealuri, văi
Ar umple şirag pe căi.

Dar talpa şi-a amprentat
Cum s-a caracterizat,
Autor între etaje
Acrobat pe coli trucaje.

Prin fragmente-mprăştiate
A smuls şi uitări din toate
Cât se dezlipesc imagini
De om prizonier în pagini.

Cu spoiala sa în doze
Ciufulind versuri și-n pozne
N-apare-n videoclip
Că nu vrea s-ajungă VIP.

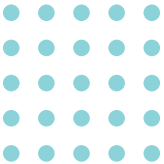
Pentru cei din brațul morții,
Căzuții în voia sortii
S-a strecurat și suspin
Bucurii trezind din chin.

Mulțumind că ați răbdat
Ce de-aici ați lecturat,
Din condeiul său rebel
V-a scris cu mult drag,
Costel.

Capitolul I

„La-nceput era Cuvântul
[...].” Întâi Dumnezeu,
apoi [...] Redobândirea
dreptului la eternitate.

ACUZAȚI DIN CER

Porunci la început cinci legi
Ți-am dat în veci să vii,
Dar tu ai vrut să le dezlegi
În moarte ca să fii!

În dorul Meu netrecător
Și-n numele iubirii
Am vrut să fii nemuritor,
Nu fiu al răzvrătirii!

Din dragostea ce te-a zidit
Întreg cu suflet viu
În stârvuri tu te-ai pervertit
Îndurerat să fiu!

Pământul tot sub tălpi ți-am pus,
Ți-am dat toți peștii, marea,
Dar nu ai ascultat ce-am spus,
Mi-ai ciopârțit lucrarea!

Nici moartea nu te-a speriat
Acum, la fel, n-ai teamă,
Te-ascunzi ori nu nerușinat
Când glasul Meu te cheamă!

Te preaînalți sub cer mereu,
Vrei tot mai mult, regate,
Uiți că exiști fiindcă doar Eu
Le țin în mâini pe toate!

Acum să iei la cunoștință
De ce ți-am pus blestem
Că încă n-ai recunoștință
Prin fii ce nu se tem!

Cu amintiri zăcând rămâi
Să-ți macine reci visuri
În universul rău dintâi
Râvnind la paradisuri!

Voi aștepta prin veșnicii
Să-ți calc pe-a morții coasă
Pe care trebuia s-o știi
Ca să te-ntorci acasă!

Voi aștepta cum am răbdat
Trădări, milenii, sânge,
Pentru că te-am răscumpărat
Și-ai învățat a plânge!

MONOLOG CU ISUS

Din urme zile îmi culeg
Noi file de jurnale
Ce-aș vrea mereu să le dezleg
Prin taina Vieții Tale.

În Cartea nouă albă-n coli
Inscripții noi aștept,
Ai inimilor noastre poli
Te vor etern deștept.

Nu eu, ci Tu doar ai știut
Că existam aproape,
Sfârșit n-avem, doar început,
Nu moarte să ne-ngroape.

Și unul suntem amândoi
Când treaz tu mă veghezi,
Iubirea vie e în noi,
Ce eu nu văd, tu vezi.

Ai pretutindeni ochi de cer,
Mi-auzi glasuri când tac,
Mă-nveți să cred că n-am să pier
Atunci când mă desfac.

Nu ești de necuprins doar sus,
Tu totu'-n bune ești,
Frumos și drept rămâi nespus,
Mai mult ca în povești.

Prin Tine liber de dureri
N-oi crede-n clipe stinse
Ce minunate au fost ieri
Din nou născute-aprinse.

De simțuri ești cu mult presus,
De haosuri, de gând,
Tu, Adevăr, Viață, Isus,
Veșnic rămâi și sfânt.

TOATE BUNE-ȚI APARTIN

Ne-ai adus în existență
Prin Cuvânt plin de putere,
Creați din a Ta esență,
Ne-ai zidit ca pe ulcele.

Cândva nimic nu era,
Tu totul ai zămislit,
Ne-ai dat dar de-a exista
Cu viață nemărginit.

Profeți, sfinți, unși, apostoli
Ți-au fost și rămân ai Tăi,
Prin lume trimis-ai soli
Să despartă buni de răi.

Și câți îngeri, câte stele
Ce în ceruri minunează,
Câte inimi bat sub ele,
Toate sub Tine se-așează,

Stând plecate să se-nchine,
Să-ți laude ne-ncetat
Tot ce Ție-ți aparține,
Tot ce-i pur, tot ce-i curat!

Cântarul, balanța drepte,
Doamne, toate-s ale Tale,
Cerul înălțat în trepte,
Minunata Ta lucrare.

Piscul munților și marea,
Uscatul ce-ai întocmit,
Toate tainele-s lucrarea
Mâinii Tale ce-a trudit.

Tu al viselor tălmaci,
Dumnezeule, doar Tu
Poți să faci, să le desfaci,
Știind ce e sfânt ori nu!

Chiar și răilor din urmă
Le-ai dat un Păstor Ales
Să-i alătore de turmă,
Să-Ți fie un rod cules.

Tu, Izvor de Nemurare,
Spre care ne chemi cu toții
Ai toate în amintire,
Codul Vieții și al morții.

Din țărână și-n țărână
Venim și ne-ntoarcem iară
Cât păcat o să rămână
Tot la fel ca prima oară.

Dar c-o sfântă-ncredințare
Tu ții Suflarea divină
Pe pământ, văzduh și mare
Și nouă să ne-apartină

Dintru ale Tale multe
Ca să-ți semănăm în chip,
Mulțind popoarele sute
Din perechea prototip.

Mereu ești trădat, Părinte,
De călăi vrând preamărire,
Vecia nu-i va cuprinde
Numărând puține zile.

Dumnezeule Divin!
Tot ce-i cast și toate bune
Numai Ție-ți aparțin,
Univers și-ntreaga lume

Cât Ți-a mai rămas fidelă,
Cei de-acum ori ce s-au dus,
Cei loiali ce-n tine speră
Și în Cel de Tine Uns.

DE CE ATÂT DE LIBERI?

Mă întrebam de ce făcuți
Prea liberi ca să fim
Când mintea noastră de căzuți
Nu tot știa ce știm.

Domnul știa că vom greși,
Spuneam, dar ne-a lăsat,
Liberi de-a fi sau a nu fi
Pe mulți ne-a condamnat.

Mă-ntreb de-n cer e fericire
Că noi ne prăpădim,
Ce mai înseamnă-a Sa iubire
Când fii ai Săi murim?

De ce prin altceva scăpare
N-avem cu chin și jale,
Ce este-a Sa răscumpărare
Cu prețul morții Sale?

„Plata păcatului e moartea”,
„Toți au păcătuit”,
„Țărână ești”, ne scrie Cartea,
Așa ne-a hărăzit.

Blestemul muncii în sudori
N-a fost destul durere,
De boli, de foame deseori
Om, animal tot pier.

Și totuși, Doamne, știu că-n dar
Ne-ai dat această viață,
Iar moartea răul necesar
Ca veșnică povață!

De este-al nostru sacrificiu
Calea de-a ne salva
Pe veci de groaznicul supliciu,
Paharul îl vom bea.

Suntem, se spune, vinovați
De teamă, de uitare,
De nimiciri, de toți călcați
Morminte sub picioare.

Să mai doresc acum să știu
Ce nu pot înțelege,
De ce așa liber să fiu,
De ce această lege?

ÎN AL SLAVEI TALE NUME...

Doamne, sunt copil pe grabă
Apărut stingher sub soare,
Cu sfială el se-ntreabă:
Ce e-n taina morții oare?

De ce ziua nu mai vine
Când dreptate Tu vei face
Să despați răul de bine,
Să ne-așezi pe toți în pace?

Pe pământ barbarii lege
Fac cu mare biruință,
Nu mai vine al Tău rege,
Se amân-a Ta sentință?

De epoci, multe milenii
Moartea încă e stăpână,
Prea s-au înmulțit viclenii,
Nu vor viața să rămână.

Nu acesta-i traiul care
Sfinții Tăi îl pot petrece,
Doamne, dă la fiecare
Vremea care nu va trece!

Și de-ar fi să plec în noapte
Prin cel de pe urmă somn,
Nu-mi da vise, nici chiar șoapte,
Nici mormânt în veci s-adorm!

Fă-mă apă, fă-mă lapte,
Nu coarne pline de sânge,
Fă-mă ramuri, fructe coapte,
Umăr pe care se plânge!

Pot renaște din cenușă,
Prin lumină, păsări, zori,
Curcubeu, floare, păpușă,
Atâtea de-atâtea ori.

În al Slavei Tale Nume,
Doamne, dă din cer, coboară
Sabie și foc în lume
Peste cei ce-s dați să piară!

Și de-ar fi să plec în noapte,
În al Slavei Tale Nume,
Nu-mi da vise, nu-mi da șoapte,
Ce voi fi nu vreau a-mi spune!

RUGA LUI COSTEA

De-ar fi ceva să-Ți cer în dar,
 Dă-mi, Doamne, boii 'ceia doi
 Pe coastă-le să-mi plâng amar
 Și zece, numai zece oi!

Fă, Doamne, Tu, milă în toate,
 Îndură-te de păcătos,
 Pe preamăriții, de se poate,
 Coboară-i în locuri de jos!

De sufletul smerit ai milă,
 De pacea inimilor frânte
 Ce-și pleacă fruntea lor umilă
 Și vor în psalmii sfinți să-ți cânte!

Ai grijă, Prea-Înalt și Sfinte,
 Să dai bunăvoința-n fapte,
 Alese gânduri și cuvinte,
 Liniștea nopților cu șoapte!

Tu nu vei face nedreptate
Nici când nevrednici noi vom fi!
Te rog, nu da vreo libertate
Calea dreptăți-a părăsi!

Așează-te-n ființa noastră,
Rege Etern a toate-Sfânt,
Facă-se voia Dumneavoastră,
A Ta prin Fiul Tău Cuvânt!

Ți se cuvine închinarea
Ție, Refugiu-n Absolut,
Așterne-n noi iluminarea,
Spiritul Sfânt în om de lut!

Nu-ntoarce fața de la mine,
Costea cel slab și pângărit,
Căci nu Te am decât pe Tine
De toți când eu sunt părăsit!

Îți mulțumesc acum, oricând,
De cele câte ne-au fost date
Și toate, te mai rog în gând,
De Tine să-mi fie iertate!

Această a mea rugăciune
O pun în slujba Ta, Prea-Sfinte!
Să nu ne uiți când Tu vei spune:
„SCULAȚI VOI VII DE PRIN
MORMINTE!”

PACT PENTRU OPTIMISM

La cerul nou și nou pământ
Stau ochi din gândul meu,
Să se coboare pe pământ
Aș vrea iar Dumnezeu.

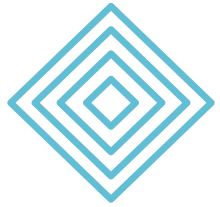
În multe epoci s-a gândit
Că lumea e prea rea,
Să cred că semne de sfârșit
Trăim acum n-aș vrea.

Pot să privesc pe fiecare
Cum numai bun va fi,
Să cred în veșnicia-n care
Mulți se vor regăsi.

Mai pot să cred că Viață este,
Că moartea nu-i nimic,
De tot uitând a sa poveste,
Un fulger stins, prea mic.

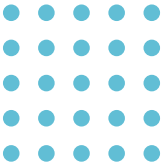
Ce-a fost miracol nu-i pierdut,
Pot crede mult și-n visul
Despre al nostru re-nceput,
Că vine Paradisul.

Spre cerul nou și legământ
Privește dorul meu,
Alături sub al Său Cuvânt
Să-l știm pe Dumnezeu.

Capitolul II

Portrete de suflete

PORTRET DE SUFLETE CU-MINȚI

Pe pași de amintiri domoale
Îmi depăn firul trecător,
Purtat de gând mi se năzare
Un nou itinerar de dor.

Și sanctuar pare că-i tot
Cu îngerăși ca într-un vis
Ce-aș vrea pe palme să mi-i port
Să cred c-așa-i și-n Paradis.

Înspăimântați în fața sorții
Fără speranțe și-nvieri
Ne-nvârt retorici filozofii
Rămași pe culmi de disperări.

N-am înțeles măcar o dramă
Când am uitat porunci divine,
Niciun mister sau poate-o scamă
Și nici cunoașterea de sine.

Raport de zece la o mie
Prin rătăciți ai oarbeii turme
Sunt voci ce cheamă la trezie
Pășind pe-a veșniciei urme.

Ei tainic știu luând de seamă
De tihna nepăsării surde,
Își cresc și pruncii fără teamă
Cu toții luptători de frunte.

Prinși reuniți și la sfârșit,
Credința lor n-a încetat
Cu Dumnezeu s-au întărit
Prin epoci greu de îndurat.

Ce am zărit nu e de-acum
Pe verticala suferinței,
Oftând opresc pe-al lumii drum
Vestindu-ți calea biruinței.

Nu au trădat sfinte scripturi
Răstălmăcite prin sertare,
Nu și-au vândut progenituri,
Prietenii, frați, c-o sărutare.

Arginți nu vor, titulaturi,
Imperii ori plăceri căzute,
Ei nu-s neghina din culturi
Nici farisei cu legi corupte.

Nu-s exaltați de eroisme
De-și dau curajul de martir,
Supuși ei n-au avut sub cizme,
N-au fanatisme și delir.

Privești voioși cum se salută,
Nu te ating nici c-o idee
De-s ocărăți cu vreo insultă,
Nu au armate sau tranșee.

Chiar de nu sunt o mare listă
E îndeajuns cât stau la sfat,
Pricep toată suflarea tristă,
Primii în portul delicat.

Au arta de-a rămâne jos
Feriți de pasiuni ostile,
De costuri fără de folos
Sau datini toate inutile.

Sunt frumoșei cu mic, cu mare,
Nimic vulgar să-i ispitească,
Nu ei ne fură la cântare
Când au atâtea să citească.

Solemni și-n rugăciuni spontane,
Nu ne sfidează prin contrast,
Smeriți umil fără canoane,
N-au constituți sau regi cu fast.

Nu știi care-i mai special
Și unul de-ar lipsi e jale,
Român, francez, american,
Sunt frați, surori fără hotare.

Nu-și fac biserici cu zorzoane,
Lăcaș de cult cât o cetate
Cu amănunte milioane
Ori nou-născuți cu trei păcate.

De s-ar crăpa de ger și piatra,
Se țin la fel de-aproape strânși
Oricând, oriunde ei sunt gata
Să bucure săraci și plânși.

Toți impecabili în decență
La lucru sau odihnă, jocuri,
Le pasă, n-au indiferență,
Nu ne ocupă primii locuri.

Tăcerea liniștii corecte
L'-e primitoare de-ncântări,
N-au politețile suspecte,
Calde le sunt sobre purtări.

Ne pot constitui modele
De disciplină exemplară,
Bunăvoință și putere
Convingători de prima oară.

Feriți de persiflări amare
Ori ironii cu gust pelin,
Cuvinte n-au la întâmplare
Cum multe-n lume le găsim.

Acel ce-a scris e hotărât,
Printr-un condei puțin rebel
Să spere că n-a amărât
Pe cei nedreptățiți.

Costel.

Le mulțumesc că au răbdat
Și-acest elogiu și avânt
Cuprins aici și arătat.
Sunt... suflete cu-minți! Și-atât!

PENTRU IJEOMA NAOMI

Cu pas sfios pe urme-ți merg
Să te gălesc cândva,
Acolo lacrima să-ți șterg
Ce inima-ți știa.

În dorul meu nepieritor
Rămâi de prima dată
Cu zâmbetul fermecător
Și nu pleca vreodată.

Ești toată-aproape un sărut
Ce-mi dă aripi de vis,
Sunt fericit c-ai apărut,
Fiică de Paradis.

Nu e nevoie să vorbești
Când ochii tăi îmi spun
Că ai putea să mă iubești,
Chiar dacă nu-știu-acum.

Îmi bate inima ce știe
Din glasul tău în minte
Că ești acolo și tot vie
Un suflet prea cuminte.

Te văd tot timpul diferit
Mereu altfel frumoasă
Oricum apari sunt cucerit,
De tine mult îmi pasă.

Și Dumnezeu de ce știa
Punând culori din Lună
Pe chipul tău ce nu putea
Lipsi ca o cunună.

Din colț de lume-ndepărtată
Ți-am scris acum scrisoare
Că nu aș vrea să uit vreodată
Nici când te văd în mare.

Îți voi culege pași duioshi
Și-i voi așterne-n mine
Din anii tăi tineri frumoși
Ca să nu uit de tine.

În cartea sufletului meu
Ești doar la început,
Fără sfârșit te doresc eu
De când te-am cunoscut.

N-ai fost și nu vei fi un joc
Prin vorbe ce le spun,
Iubesc iubirea ta cu foc
Din sufletu-ți cel bun.

Mi-apari mereu ca la-nceput
Așa splendoare fată,
Bine-ai-venit și apărut,
Curată, fără pată!

TREIZECI ȘI ȘASE PRIMĂVERI

E ziua ta, dar eu în dar
Ți-aș da toate, oricare
Zilnic tu să te bucuri iar
De câte-o sărbătoare.

Treizeci și șase primăveri
Sunt probe de-ncercare
A inimii glasuri, puteri
Pe scara de urcare.

Tot curge timpul neoprit
De când ai apărut,
Te-am cunoscut și-s fericit
Că ești cum te-am știut.

Treizeci și șase primăveri
Sub semnul unui nume
De când în zile albe, seri
Lăsat-ai urme-n lume.

Rămasă-n suflet de copilă,
Așa cum îți stă bine,
Ești credincioasă și umilă
De când te am pe tine.

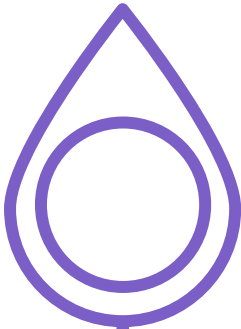
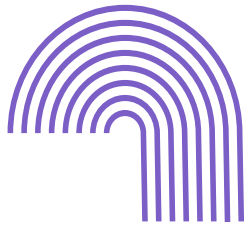
Treizeci și șase primăveri
Al tău timp te-mpresoară
De când în zile albe, seri
Ești caldă ca o vară.

De pe cărări pierdute-n vânt
Privesc cât ești de bună,
Șiragul clipelor de când
Noblețea ta m-adună.

Treizeci și șase primăveri
Te-ai ridicat, trudit,
De când tu ești nimic nu ceri,
Din prima te-am iubit.

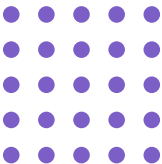
Veșnică viață îți doresc
Cum nici stăpânii n-au
Cu toți ceilalți ce te iubesc
Eternă eu te vreau.

Treizeci și șase primăveri
Ca tine cea dintâi
Nu am găsit pe nicăieri
Căci una ești, rămâi.

Capitolul III

**Amprente de dezamăgiri
cauzatoare de spirit aprig.
Lamentări degeaba,
proteste căzute la teste,
critici autocritice.**

CONTRASTE SFIDĂTOARE

Varietatea lumii discordante
Sfidează magnetismul dintre poli,
Civilizații noi și importante
Măresc nomenclatoarele de boli.

Veroși capitaliști de pe poziții
Tocmesc abil blestemul economic
Strivind pe sărăcie inaniții
Pentru profit, progresul lor atomic.

Foame și frig, prăpăstii sociale
N-au chip să îmblânzească bogăția,
Indemnizații, pensii speciale,
Împovărează păcătos mulțimea.

Noi genii epatează generații
De mase afundate-n ignoranțe,
Mânați la jug ne sunt copiii, frații
De ipocrite libertăți și toleranțe.

Impertinența infantilă e-n vigoare
Când sufletul umil e înjosit,
Suspină lacrima de sub picioare,
Călcâiu-i nemilos și pângărit.

Sclavia e modernă cu răsplată,
Te vinzi ca să exiști c-o semnătură,
Costisitoare-i trândăvia și mascată
Retorilor ce numai dau din gură.

Improvizații mondiale-n piramide
Au vârfuri pe ruine clătinate
Și scări-de-avans urcate parazite
Ce devorează din bugete democrate.

Se-nalță Turnuri Babel verticale
S-atingă cerul pe valute și pe mită
Uitând bordeiele sărmene care
Mai au doar mămăliga de pe plită.

Ești instigat să n-ai timiditate,
Mai bine mușchi, succese și tupeu,
S-aderi la fraze idiot prefabricate,
Conform ca papagal pus pe clișeu.

Minciuna informației e la putere,
Popoare prin secrete sunt supuse,
Hrănit este norodu-n știri mizere,
Trucaje ticăloase pe la burse.

Rarisim certitudini și exacte,
În rest, doar teorii, proximități, păreri,
Memoria e moartă fără acte,
Papirusuri și gigabiți creieri.

Doar Dumnezeu silit nu ne-a legat
Cu obligații și poveri de sus,
Porunca vieții veșnice ne-a dat,
Chiar liber moartea lege El a pus.

Dar omul, înălțând dureri pe umeri,

A răsturnat și binecuvântarea în
blestem,

De nu mai poți șefiile să numeri,
Nici numărul acelor ce se tem.

Și totuși, camarade, tu fii calm,
Să nu te tulbure tractirul de strigoi,
Cum spune și cuvântul sfânt în psalm,
Goi am venit și vom pleca tot goi!

Această lume de contraste sfidătoare
E un spectacol aruncat în beznă,
Doar încercarea celor pieritoare,
O mascaradă, joc pierdut de gleznă!

SCLAVIE MODERNĂ

Trăim confort de tip modern
Ca sclavi la oameni cu puteri
Mai mici, mai mari sau în concern
Sus-puși prin funcții și averi.

Trăim coșmar de vieți în rații,
Facturile la uși ne bat
Și câte alte obligații
Ne-atârnă inimi ce se zbat.

Din sfânta binecuvântare
Ajuns-am vremuri de blestem
Cu munci ce nu-s o încântare
Servind silit acest sistem.

N-a fost așa de la-nceput,
Doar un Stăpân aveam și-atât,
Căci Dumnezeu robi nu ne-a vrut
Să-l ascultăm cerând decât.

Avem acum șefi miliarde,
Patroni, directori, președinți
Să ne supună sub standârde
Dând ordine să fim munciiți.

Și mulți slujim cam pe degeaba
Mult egoismul, lăcomia,
Că, după cum se vede treaba,
Nu guvernează omenia.

Intrat-a-n mâini de neam barbar
Prea tot ce nu se cuvenea,
Tot ce ni se dăduse-n dar
De Creator de-a exista.

Forțați suntem să renunțăm
La libertăți ce-au fost atunci
Când nu era dat să-ndurăm
Tot în zadar atâtea munci.

Sfârși-se-vor toate acestea
Sub pacea ce va fi urmat
Când împlinită va fi Vestea
Și toți vom fi sub un Regat!

NELEGIUIREA CORBILOR

Se sting iubirile străine
Căci pasagerii trecători,
Călcând pe lacrimi și suspine,
Se duc haini, nepăsători.

În suflet corbii cuibăresc,
În inimă-ți înfipti cu cioc,
Apoi se duc, te părăsesc,
Vagabondând într-un alt loc.

Sunt profitori oportuniști,
Un fel de măcelari de neam,
Fără regrete, fripturiști
Care te vând nitam-nisam.

Nu-i poți pricepe dintr-o dată,
În roluri duble sunt artiști,
Teatrali, cu mască, totodată,
Se bucură când ne văd triști.

Au interes de cămătări,
Nimic nu-i gratuit ce dau,
Se trag din vițe de șmenari,
Rușine, scrupule nu au.

În răzbunări atotstupizi
Se prind ca lașii cei mișei,
Trufia-și joacă de perfizi
De-și dau prea-plinul peste ei.

N-or să asculte-acest protest,
Nici de le zici figuri de stil
Ce doar rămân tablou funest
Sau încă un păcat debil.

Se supără mai bun când ești,
Mereu de ierți, nu ești iertat,
Să n-ai curaj prin ce gândești
Că-l socotesc tot un păcat.

Ce să mai spun, Corbi fără Lege,
Perverși cu morb de criminal,
De i-ai trata ca pe un rege,
Tot renegat rămâi total.

UNOR SPECII DE CĂLĂI

Cam toți v-ați declarat
Prietenii la-nceput,
Amici de cumpărat
De-o vreme n-am mai vrut.

În spate, din distanță
Sunteți în gașcă așii,
Jigniți în „siguranță”
Mereu precum toți lașii.

Vă-ndeamnă sfaturi proaste,
Consilii de crețini
Să v-adunați la oaste
Cu bârfe de „creștini”.

Ați atacat în hoarde,
Așa loviți și-acum,
Aveți tupeu de coarde
Ce le pot face scrum.

Pentru doi lei o ciorbă
Și un pahar cu apă
Plăteam la greu și-o vorbă,
Plăceri ce vă îndoapă.

Am fost degeaba darnic,
Chiar și când foarte foame
Și frig mi-era amarnic,
Voi culegeați doar poame.

Dați lecții de virtute
Altor făcând morală
Primii-ncălcând statute
Cu falsa voastră școală.

Voi linii directoare
Trasați doar pentru alții,
Exemplu fiecare
Vă dați decât ovații.

Ați refuzat o dată,
De șapte ori cât șapte
Iertarea mea curată,
Dușmani și zi, și noapte.

N-ați vrut s-așternem pacea,
Nu am văzut nici milă
S-aveți de cel ce zace,
Fals faceți bine-n silă.

Tot primii-n cunoștință
Călcați și legi penale,
Reguli de cuviință
Cu-apucături venale.

Voi ne repudiați
Nedrept să-ne-'nrobiți
Că nu vă suntem frați
Pe cei ce nu-i iubiți.

Călăi sunteți cei care,
Pe-al nostru înțeles,
Faceți executare
Direct, fără proces.

Am cauzat iar rană
În vers ce-aici refer,
E pentru că în cană
Venin mi-ați pus sever.

Nu am de a mă teme
Căci ură n-am de fel,
Regret destul o vreme
Un diferit Costel.

Niciunul nu-i mai bun,
Se vede, dintre noi,
Și asta nu eu spun,
Ci-Acel Cristos din noi.

Ca și un tren în gară
Genunchi și frunți s-aplec
Mă voi întoarce iară
Și iară am să plec.

TOVARĂȘ ADEVĂRAT

Vreau succint s-aduc aminte
Înc'-o dată cu accent
Numai câteva cuvinte
În vers simplu referent

Mic tratat cu camarazi
Cum ei sunt ori se prefac,
Ce s-a scris, și nu de azi,
Nimerit ori mai opac.

Au blană mulți de amici
Gratis la mese-mbuibați,
De trist singur ești ori pici
Rămâi fără invitați.

Sunt prieteni de-mprumut;
Poți să-nchiriezi destui
Când ai bani, mare statut
Printre VIP-uri ca să-i sui.

Alții tot dintre ortaci,
Săltați fals din complimente,
Îți pretind ca să le placi
Prostii fără argumente.

Nu puțini amici de taină
Dau sfat unde-s corijenți,
Tre' să stai umil sub haină
Ca să creadă că-s potenți.

Pe uni'-i suportți plângând
Căci nu-ți iartă când greșești,
Dar de-i prinzi pe ei căzând
Vor să-i întovărășești.

Totuși, să dăm un accept,
Spre final, cu-n alt concept:

Tovarăș adevărat
E acel ce, ocărât,
Părăsit, poate trădat,
Iartă, chiar de-i amărât.

Pe-o vorbă mai populară,
Tovarășu'-adevărat
E nestemată prea rară,
N-are preț de cumpărat.

În necaz împovărat
Ori de-ar fi să îți dai duhul,
Tovarășu'-adevărat
Râvnește să-ți poarte jugul.

Fie soră, fie frate,
Poți iubi neîncetat
Când ești pe bună dreptate...
TOVARĂȘ ADEVĂRAT.

ÎN ZADAR ...

În zadar vorbiri de toate
Prin câte se povestesc
Pierduți în detalii toante
Ce nimic nu zămislesc.

În zadar atâtea știri
Sădind emoții deșarte
De care-n van să te miri
În clipele spulberate.

În zadar ești plin de tine
Când te crezi un cultivat
Dacă nu slujești un bine
Prin tot ce ai învățat.

În zadar prea multă muncă
Pentr-o viață în confort
Atâtea să nu-ți ajungă
Indiferent de efort.

În zadar porți un duel
Numai ca să te răzbuni
Prin cauză de mișel
Ca la casa de nebuni.

În zadar ești un fruntaș
Și te bucuri de renume
Dacă uneori ești laș
Ascuns anonim prin lume.

În zadar cuvinte spuse
Ori scrise cu tâlc vreodată
Când întorci sensuri opuse
De morala lor predată.

În zadar și-aceste rime
Sau orice bune povețe
Pentru cei mulți din mulțime
Ce nimic nu vor să-nvețe.

PREA MULȚI DEȘTEPȚI

Oriunde-ntorci urechi
Și ochii în perechi
Auzi și vezi în țară
Prea mulți puși pe gargară.

Cam totul se dezbate
Cu multe rezultate
Ce nu produc nimic
În toate ce se zic.

E care mai de care
La noi isteț și mare,
Opiniile sunt multe,
Tot la fel și insulte.

Rag, urlă să convingă
Și toți vor să învingă,
Niciunul nu se lasă
Ca mai prejos să iasă.

În cârciumi sau bodegi,
Palavre despre legi
E-al nostru vechi amor
Dând lecții tuturor.

Petrecheri, cununii,
Feluri de sindrofii,
Mereu ocazii dese
Cu vorbăreți la mese.

Rușine-i să crești oi
Sau capre pe la noi,
Mai bine e flecar
Cu vorbe ca la zar.

Grădina-i ne'ngrijită,
Pe câmp e pălămidă,
Dar din televizor
Gustăm tâmpit umor.

Munții de cărți, ziare
Înghit păduri tot rare,
Prea mulți deștepți ne vând
Din pixuri vorbe-n vânt.

DUȘI DE VAL „ORIGINAL”

Numărați câți, duși de val,
Nu produc, ci doar consumă,
N-au nimic original
Poat-un text, zumzet, o glumă!

Nu-i nevoie de talent
Să rumegi prefabricate
De alții indiferent
Atâtea ce sunt postate.

Nu-i nici prost vreun spectator
Dintre cei ce-apreciază
Omul harnic creator
Care pentru ei lucrează.

Sunt prea mulți însă sub mască
Ce degeaba își pierd vremea
În posturi de „Gură-Cască”
Să-și facă nărod plăcerea.

N-am nimic cu tot poporul
Cum spuneam, prea dus de val,
Prostit cu televizorul
Sau cu-n telefon banal.

Dar când faimă vreți ca hoții
Prin prea multe poze, filme,
Vă rugăm frumos cu toții:
Faceți ceva să v-afirme!

CAPITOLUL IV

**Posibil umor incisiv
psiho(sim)patic.**

**Relaxarea prin cădere
în derizoriul cotidian,
un risc asumat uneori cu
potențial zâmbitor.**

PREDICȚII (NE)INSPIRATE

Cu atâtea măști ce-i vin
Lumea pare-un Hell-oween,
Nu o doare nici în gălci
De-ar fi toată numai bâlci.

Molii, au ghicit țigănci,
Că ajung patroni și bănci,
Mie în cărți mi-a ieșit
Că nu le voi fi tâmpit.

Mulți veți da de tot pe spate
Primind și coliva-n rate,
Trei cearceafuri un contract
Au să faci cu ei un pact.

Fiecare ins un fraier
Pe un card va primi aer,
Respirând cu gura-n pungi
O să vadă negru-n dungii.

Pe bilet de programare
Varză pe barză cu sare,
Cu o cerere de mână
Vom bea zer, avem și lână.

Minim salariul va fi
Suficient pentru-o zi,
Nu vom mai lucra în vii
Ajungând radiografii.

Prețul pe cap de cireașă
Va fi cât e o cămașă,
Cinci paie cartofi prăjiți
Trei dolari de-acu' plătiți.

Credeți-mă pe cuvânt,
Taxe veți da și pe vânt,
Struți evacuați silit
Că chiria n-au plătit.

Din economii de piață
Sigur vin epoci de gheață,
Societatea prin mamuți
Ne înghite dispăruți.

După cum le este mersul,
Mall vor face Universul,
Șapă ei de pot și-n cer
Să plouă țigetei, șist, fier.

Proprietari vor fi pe stele
Comete-nvârtite-n ele,
Pământu-mpărțit în sfere
Și-l vor ambala în sere.

Împărați occidentali
Ne lasă lefteri de bani,
Ajung valute cât zeii,
Șoareci ne vor fi toți leii.

Calitatea vieții crește,
O trag ei în nori cu-n clește,
Nivelul hazna de trai
Ne va da tichet de Rai.

Producția la rahat
Îi saltă civilizată,
Beneficiu în profituri
Maxim vor scoate din știfturi.

Vor păstra același scop:
Încasările non-stop,
Rămân mai departe grașii
Blestemați de toți urmașii.

Tot vor mulge, milioane
Și din vaci cu silicoane,
Piepți vor face damingene
La capre codiți și gene.

Noile tehnologii
Le fac fii cyber-copii,
Pretextul că țin ședințe
Îi lasă fără semințe.

Controalele foarte bine
Se vor face-n intestine,
Canguri inspectați în sân
Nu cumva să fure fân.

Cei mai dotați în sirene
Vor circula și-n balene,
Speed prins că are viteză
Dă engleza-n japoneză.

Ascultați ce vă spun eu!
De la atâta tupeu
N-apuci să știi cât e ceasu'
Că jandarmu'-ți sparge nasu.

Polițist sub procurori
Concubini cu infractori
Pe toți ce miros a ceapă
Ăștia ne bagă la apă.

Cu gorile late-n cefe
În burți gata să le fete
Fiecare un harem
Vor avea cei din sistem.

Nevasta-și va ține pliscul
Ea la fel luându-și riscul,
Femei în continuare
Cu prunci, sacii la spinare.

Trecând pe planul mintal,
Creier normal virtual,
Un hard-soft capul va fi
Cu specialiștii a-IT-i.

Robocop-i umblând pedestri,
Mutați și extratereștri,
Va-să-zică, totul brici,
CIP-uri, belciugi și-n burici.

Manele din mahala
Cavouri vor demola,
Străzile din București
Flegme, gropi, bolțuri și pești.

Să nu fim furați de hoți
Vom purta simplu chiloți,
Că-s caraghioși itării,
Ne-alegem cu chiloțarii.

În toate vom fi -ologi,
Psih-ologi, stomac-ologi,
Pretutindeni numai glume,
În nike-uri vom mișca pume.

Dejecții cu HI-umor
Canale-n televizor
Curgând, n-or primi amenzi
Că devin telecomenzi.

Pe Feisbuc vom fi că Mița
Face ciorbe, are pița,
Știrile-n știr masculine
Le veți servi cu măslina.

Ne vom bate în karate
Toți cu fese tatuate,
N-o să învățați un dram,
Știe Net-ul, Instagram.

De veți sta cuminți în ghete
Băieții n-ajungeți fete
Că de nu, la șezători,
Frații ne vor fi surori.

Cu permis, mașină mică,
Statu' vă dă o gagică,
Cei cu freze de arici
Primiți post de agarici.

Red-bull-ii cu ochii roșii
Râme veți avea cocoșii,
Mulți cu mușchii împăiați
Vor fi electrificați.

Un par lâng-un pom vom bate
Tot unu mai prost din șapte,
Câțiva de la primărie
Ne vor ponta pe-o hârtie.

Munca n-o să aibă rost,
Legal dormiți paza-n post,
Escroci și pe interes
Încasați un spor de stres.

Istoviți sub baobabi
Îndesând în guși kebapi,
Din fălci minge la fast-food
Va da ca noi Robin Hood.

Grătare, bere și kile
Vă vor transforma-n reptile,
Dar vom fi și dinozauri
Că mâncăm broaște și tauri.

Nu că mă dau eu profet,
Gin veți suga robinet,
Băutură și țigări
Se vor da cu lumânări.

Cu Jack-uzzi în garsonieră
Veți petrece noua eră,
Înalte standarde de viață
Spânzurate-n cui de-o ață.

Vine decret mondial
Să fiți călăriți de cal
Toți acei dând bice-n boi
La care veți trage voi.

Vânători veți fi vânați,
Pescari în cârlig băgați,
Porci fripturi vor pune-n bețe
Crescătorii din cotețe.

Cățelușe-n coc prințese
Vor ține și regi în lese,
Dezlegați vor fi toți câinii,
Ei vor deveni stăpânii.

Cel ce a tăiat vreun nuc
Pe coji va sta eunuc,
Veți fi coafați cu drujbe
Cu care-ați ucis în slujbe.

Din păduri făcând palate
Ajungeți desen-animat,
Munți deșeuri de mizerii
Vor roade la voi bacterii.

Din Soare privatizat,
Foarte pe voi supărat,
Plutoniu, atomi, uraniu
Vor fora al vostru craniu.

Bombe, grenade moderne
Vă vor exploda în vene,
Dumnezeu vă va da mine,
Rachete să vă termine.

Clopotele cu cetății
Toaca sfărâmând bucății
Vor suna a-ngropăciune
Vremea care vă apune.

Papapopi să aburească
Bijnițarii lor de gașcă
Vor vedea prin termopan
Într-un cort rămas Avraam.

Nu veți avea bocitori
Să vă jelească-n culori,
PUNCT va fi mâine la JOC
Din voi artificii POOOC.

GROZĂVII DE SĂRBĂTORI

I

Biet salahor de stihuri,
Respir de după ziduri
Suflări de sărbători
Ce îmi dau mulți fiori.

Vă zic și eu urare
Unor' din voi cutare
Să fie treaba bună
În lumea cea neună.

La curba dintre ani
Să fiți toți plini de bani,
Curcani și godăcei
Să faceți din ei zei!

Prin mall-uri, magazine
Căruțe arhipline.

Prea mulți păreți din voi
Gata de un război.

Cămară, beci ticsite,
Gângăanii plictisite
Rod din belșugul dulce
Și n-au chef să se culce.

Cu frigidere full,
Și Gogu e fudul,
Mii becuri prin copaci,
Pe străzi aurolaci.

Te uiți cum câți colindă,
Cum porcul fierbe-n plită,
Cârnați și caltaboși
Atârnă-n grinzi gustoși.

Iar vine la noi Moșu'
Cu sac și straie-n roșu
Să-mpartă jucării
Mințindu-i pe copii.

II

E roșu colorat
Fi'n'că e rușinat
Și d'aia are barbă
Să-nșele lumea oarbă.

Petrecheri, chiot mare
Fac loc la fiecare
Și mare-i mascarada
De umple casa, strada.

Ard mii de artificii
Fără de beneficii,
Cu bucurii ca-n grotă
Ce sunt atât la modă.

Și se mănâncă, frate,
Deodată zeci bucate,
Se bea-ntr-o zi cât șapte,
La fel și peste noapte.

Revelion cu chefuri
Ce costă cât trei lefuri
Cu tone de risipă
Și cheltuieli în pripă.

Ce grozăvii, ce hal
Ne-așteaptă tot la bal
Cu-atâta îmbuibare,
Că doar e sărbătoare.

Auzi și ambulanța
Dând înapoi speranța,
Scofală cu leșin
În viscere preaplin.

Scandaluri mii, beții
Și-atâtea grozăvii.
Toate vor să ne spună
Că totul merge strună.

JOACĂ AMĂRUIE

Sunt peștele pescar cu fițe
Și undițe-n chiuvete
Ce-înot cu coada prinsă-n spițe
La două biciclete.

Sunt brotăcelul cărturar
Ce-ți face plajă în mărar,
Un acrobat din lac îți sar
În puț de n-ai habar.

Sunt gândăcica domnișoară
La braț c-un greieraș când ies
Ne plimbă cățeluși în blană
Pe bulevarde de progres.

Sunt rac de soi competitor
Dintr-un acvariu sec,
Îmi calc pe coadă târător
În urma unui melc.

În lumea mea sunt cineva,
Rod șvaițerul din debara,
În frac dansez domn șoricel
Când fac fiesta sălticel.

Printre frunze, ramuri dulci
Ronțai din fălcuțe nuci,
Cu micuța mea guriță
Te pupă o ... veveriță.

Gălăgie multă mare
Fac că sunt ciocănitoare.
Omule ce râzi de mine,
M-ai dat mereu de rușine!

Nu-s votat că-i ilegal
Și mă cheamă papagal.
N-ai nici pene colorate
Și-mi strici limba, împărate!

Tot mă prefaci guleraș
Din iepure drăgălaș,
Ca să mă prepari și guști
Mă îngrași în țarc și cuști!

Nu-ți ajunge numai aur,
Mă ucizi că sunt doar taur!
O artă e în omor
La orice toreador.

LUMEA LUI PINOCCHIO

1

De mult a venit în lume
Pinocchio copil minune,
Nu e un simplu desen,
Tot timpul e pe teren.

Cu piciorușele scurte
Ne vinde gogoși și turte
Mereu câte un lighean
Din căpșor și din ghiozdan.

Peste tot este și-n state,
În partide democratice,
Chiar de îi așa de mic,
E-un Pinocchio politic.

Puștiul s-a insinuat
De mult timp și la palat,
De acolo el declară
Că miere va curge-n țară.

În norod nu comentez
Că acum încă lucrez
S-aud ce mai știe satul
Din ce face Necuratul.

Ce-i cârciuma și altarul
Oricum se minte cu carul,
În afaceri, la vânzări
Minciuna-i cât șapte mări.

2

Suntem buni la conferințe,
Mințim fără consecințe
Ca pescarii fără pește,
D'-asta nasul ne tot crește.

Mincinosu'-i mai crezut
De când lume-a apărut,
El câștigă cu ce-nșeală
Până cade de Păcală.

Mitomanu-i inginer,
Are stofă de șmecher,
Se jură pe toate sfinte
Că niciodată nu minte.

Păcat că nu-i în convenții
Diplomă pentru invenții
Pentru tipul mincinos
Ce te prostește frumos.

Poți fi poet, prozator,
De comedii autor,
SF-uri, cu ficțiune
Ești un mincinos anume.

Adevărul e ascuns
Și-n tăceri fără răspuns,
Nu vrei a mărturisi
Tot un fel e de-a minți.

P. S.

Cine spune și ne-nvață
Că niciodată în viață
N-a greșit sau n-a mințit
Ori e tont ori ipocrit.

PROFIL DE HOȚ

Ginitor privind degrabă,
Ușurel te pui pe treabă
Scotocind prin curți, prin case
Că pe mulți ne pui pe șase.

Urmărești după zăbrele
Chiar și găște, toate cele,
Cum se spune, azi un ou,
Mâine ne faci de un bou.

Pe unde treci dumneata
Mereu te-alegi cu ceva,
Și un ac de gămălie
Ți-a fost cândva bucurie.

Noți împre ori cu soț
Furi ce poți fi'n'că ești hoț,
La derută faci anchetă
Când dispare o suzetă.

Multe măști ți-e moaca acră,
Ai furat și de la soacră,
Orice-ar fi ne șterpelești
Apoi primul bănuiești.

Ești scaner de meserie
Și în raft, bucătărie,
Ai școală, te duce capul
Să ne salți de tot dulapul.

Până faci o carieră
O mai dai și-n barieră,
Nu-ți strică ceva pârnaie
Când n-ai unde sta sau straie.

Pușcăria-ți facultate
Te-nvață student în toate,
Nu ai teamă de răcoare,
Ești acasă la-nchisoare.

La noi hoția-i normală
Că mai sus ea e legală,
Garcea prinde prin dosare
Mărunțișuri găinare.

Asta-i viața, praf s-alege
Prin țara asta de lege,
Ea s-aplică prin sondaj,
Altfel nu avem curaj.

MICRO-DOMNIȘOAREI THEO**I**

Pe o stradă, Baraolt,
Stă și la această oră
Prințesa ce-ți dă imbold,
Theodora cea creolă.

E-o fetișcană gingașă,
Theo micro-domnișoara,
Mortală de drăgălașă,
Distrată și zi și seara.

O bebică foarte dulce
Care puțin șantajează
Când se-așează să se culce
Ca să mai rămână trează.

Pe furiș te face tipa
Câte prostioare late
Poate să-ți servească clipa
De te miri: „Pericol, frate!”

Cu viteza-i titirează
Tre' să-i stai mereu pe fază,
Uneori ți-apare-n zare
În mai multe exemplare.

Super-domnișoara Theo
Are așii de-ți dă Ke.O.,
Balerină în mișcări,
Îți dă mat din trei mutări.

Theo e gagica șto
Ce de toți face mișto,
Când râde te-apucă febra
De nu mai știi unde-i zebra.

Ea te face să calci roșu
Amețit precum cocoșu
Când își dă ochii pe spate
Ori căpșoru într-o parte.

Printre alte multe fente
Grațios mișcate lente,
Ne arată și-un can-can
Mai tare ca-n Sandokan.

Theo e-un copil halală,
Niciodată nu-i banală
Nici la microfon, la șou
Prezentat de Anul nou.

||

De aici schimbăm registru'
C-așa vrea Costel magistru,
Să intrăm noi în direct
Ca s-o mulțumim perfect.

Te mai cheamă Stavriani
Că faci figurații stranii,
Comedii prea inedite
Cu spectacole scutite
De bilete și scofală
Făcând scene fără sală!

Mai mereu ești cool-the-best
Și înjuri cu un protest
Ca să fii mai tare dură,
Chiar de ți-o mai furi o tură!

Când cu stil te dichisești
N-ai timp să te plictisești
La oglindă să ne-oftici
Că ești frumoasă de picici!

Nu-ți place să fii constrânsă
De asta te izbești plânsă,
Acum cu-n teatru dramatic
Nimeni nu-ți mai e simpatic!

Mimezi gesturi expresivă
Imitând oricare divă,
N-ai scăpa tu vreun aspect
Să ne faci șoul corect!

Ne bagi în multe dileme
Cu varietăți pe teme
Unduind din pântecel
Schemuțe fotomodel!

N-ai nevoie de suzete
Când te plimbi pe biciclete
Că de mult ai crescut mare,
Cam trei șchioape în picioare!

Fiecăruి câte-un text
Ne dai în momentul next
Special venind la zar
Alte glume ce-ți năzar!

Te-am ginit de prima oară
Cum te porți originală,

Te schimbi de cinci ori pe zi
Ca să nu te pot citi!

Câte dai rapid din tine
La prietene, vecine
Care te curtează toate
Că le faci publicitate,

Altfel nu-s băgate-n seamă
Dacă n-au așa reclamă
Că faci parte din vedete
Cu farmecele discrete!

Ai irezistibil șarm
De nu pot rămâne calm!
Măi, Suflețel Reușit,
Tu nu știi să fii timid?

Foarte des tu ieși din rând
Și-atunci când te pui cântând,
Faci impresiile vocale
Cu slove, note ilare!

Zâmbești de ne sucești minți
Că amuzant te prezinți,
Cu talent ne-nveselești
Și când mecle le plesnești!

Știi s-apeși zeci de butoane
Pe Net sau moleculare,
Ești și copil cibernet
Toate vrând să știi curent!

După tine-nebunesc
Acei care te iubesc,
Chiar și-atunci când mai faci șotii
C-așa ți-e înscris în zodii!

Dacă mai înfuleci ceapă
la și-o guriță de apă,
Orezul la cățelușă
Când ți-e foame, măi păpușă,
Seara pe la asfințit
Nu mai este de dorit!

M-ai marcat de tot pe viață
Când mi-ai spus-o verde-n față
Că-s urât și-ntunecat
De-mi venea să cred că-s beat,
Să-ți aduc o „înteciată”
La cornet cu „ciotolată”!

Fi'n'că mă faci „Lup-Nebun”,
Eu mă mai răzbun și-ți spun:
Să nu te mai prind pe stradă
Că-i rușine tare, fată,
C-așa piticel haioasă
Eu aș sta numai în casă!

Interzis m-ai lăsat roșu
Râzând că n-am dinți eu, moșu,
Dar nu-s supărat, drăguță,
C-ai s-ajungi și tu băbuță!

Iată, deci, ce ești în stare
Să ne scoți de prin sertare
Cu surprize și umor
Aburindu-ne ușor!

Să ne trăiești, Stavriani!
Rămâi frumoasă toți anii,
Chiar de ne-ai băga în boală
Și-ai face cu noi iar școală!

Theodora Stavriani,
Copila precoce-a mamei,
Cred că te-am ghicit nițel!
Cu drag, amicul Costel!

PROPUNERI DE CATRENE MUNCITOREȘTI ...

... de pahar

Am lucrat la Ce.Fe.Re.,
Puneam invers șinele,
Eram bun doar la balon
Și țuica din biberon.

Țin-te tare, meserie,
Bălegar pe pălărie,
De la bar și discotecă
Intri iară în bodegă.

Învârtită-n jur de coadă
Treaba noastră se înnoadă
De lopată și cazma
Că avem acu' ce bea.

Mi-am luat credit în rate
 Pahare nenumărate,
 Ciocnim fericiți să fim
 Că de asta noi trăim.

Zeama de prune stricate
 Multă lume dă pe spate,
 Băutură și gargară
 Ne sunt emblemă de țară.

... de folclor

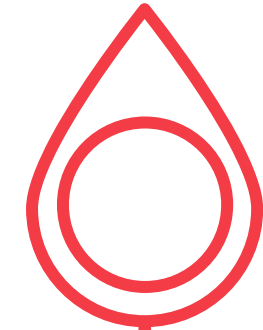
M-am gândit să mă ridic
 Și să-mi fac și eu butic,
 Dar mai bine e în pat
 Să mă visez împărat.

Te lauzi cu ce-ai furat
 Lovind altul mai bogat,
 Un ratat spre bătrânețe
 Cerșești la alții binețe.

Foaie verde securiști,
Noi avem mulți specialiști,
Pentru ei ne bucurăm
Și de asta-i înjurăm.

Tolomac te ții de glume,
Râzi aiurea de faci spume,
Iar când e ca să muncești
Tare știi s-o fofilești.

De lene îndrăgostit
Plugul ți s-a ruginit,
Acum ești pensionar
La firma „Munca-n zadar”.

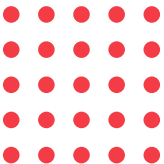
Capitolul V

Privind către sine cu
gândul la tine.

Cu ochii-n oglinda mea,
dar îndrăgostit de-o ea.

Detronarea monarhilor.

Să conducă reginele.

PREFIGURARE PENTRU PROPRIA REFACERE

Privesc la tine cum erai
- Același „EU” dezvoltat -
Să-mi amintesc cum te doreai,
Cum între timp ai fost uitat.

Rechizitoriu nu-ți tocmesc;
- Vor face-o iarăși inamici -
Fi'n'că și-acum eu îl iubesc
Pe junele ce-apari și-aici.

Ți-ai pus amprente prefăcute
Unde nu văd ce-or deveni,
Urmele tale renăscute
Cândva poate că le voi ști.

Parcă știai cât vei greși;
Și-acum așa spun ochii tăi.
De-atunci iubeai și vei iubi
Cărări de munți, codri și văi.

Știi de-atunci singurătatea
Cum tristă este socială,
Dar te-amăgeai cu libertatea
De-a sta mereu pe îndoială.

N-ai fost „ca-lumea” și te-ncântă,
Ai multe ne-bunii „celebre”,
Și-acum iluzii te avântă
Sau rătăcirii părănd funebre.

Ce-ascunde al tău infinit
Mic filosof ai reflectat,
Refugiu singur ți-ai găsit
În gânduri ce le-ai suspectat.

Să plec din mine actual,
Tu acel bun mă faci să fug,
Un evadat din ce-i normal
Oriunde aș vrea să mă duc.

Nu te-ai lăsat prea integrat
Vreodată, solitar purtând
În spirit neîncătușat
Povara bieților de rând.

N-am conturat defunct portret,
Ai fost cândva și n-ai murit,
Trăiești în mine, dar discret,
Ușor de reconstituit.

Rugăciune de azi pentru mine și totuși
altul.

Renaște-l, Doamne, ca din ou!
Tu știi ce el curat a vrut!
Te rog, ridică-l când el nou
Nu va mai fi ascuns, zăcut!

ÎNDRĂGOSTIT DE OCHII TĂI

În ochii tăi se-ascund dureri
Ce călător mă fac prin seri
În galaxia minții mele
Pe punți de lacrimi tu cu ele.

Când râuri curg de fericire
Prin ochii tăi îmi dai de știre
Că nu iubesc doar în zadar,
Ci cresc prin tine, Suflet rar!

De soarele s-ar stinge tot
Aș vrea să cred, aș vrea să pot
Să văd prin ochii tăi din nou
Zâmbetul tău ca un cadou.

Fereastra sufletului tău
Îmi vede chipul de flăcău
Cum zburdă tânăr peste văi
Îndrăgostit de ochii tăi.

PORTRET AL FEMINITĂȚII

Spus-am multe despre ele,
Fete, dive ori femei,
Dar mai scriu de-aceste stele
Două vorbe cu temei.

Ea, femeia, este care,
Suflet plin pe ritmuri rare,
Te cuprinde cu tandrețe
De prunc pân-la bătrânețe.

De ești simplu sau actor
Te iubește fără vină,
Sedus ești fermecător
Prin puterea feminină.

Poți s-o pui ca primadonă
Sau să crezi că ți-e o clonă,
Mamă, fiică ori soție,
Prin ea totul reînvie.

Stăpânite-n suferință,
Te iartă când le greșești
Și-ți poartă a ta dorință
De mic și până tu crești.

După chip și-asemănare
Când ești mic, te face mare,
Iar când plângi ea lacrimi șterge
Oriunde cu tine merge.

Rabdă multe cu putere,
Printre lacrimi te mai muștră,
Plânge-n taină de durere
Cu candoarea ei ilustră.

Neagră, albă sau creolă
Sub a sa aureolă
Crești umbrit de bucurie
Și n-ai da-o pe o mie.

Hărnicia-i este mare,
Cu mânuțe delicate,
Mândre care mai de care
Și cu haine parfumate.

Coastă din om e făcută.
Când vorbește, când tăcută,
Ea ne este și bunică,
Profesoară sau amică.

Jocuri, roluri, misiuni
Vezi multe cum și le-asumă,
Emoții și pasiuni
Atâtea ce o consumă.

Din orice colț, continent,
Îți spune mereu „Prezent!”,
Te mângâie când te doare.
Când greșești e-ndurătoare.

Orișicând tu ai nevoie
Ea cu tine-i, prin urmare,
Te sprijină cu-a ta voie
Că-i a ta asemănare.

Femeia-i melancolie,
Minunată melodie,
O mirifică visare,
A inimii încântare.

Vasul slab este femeia
Când tu tare crezi că ești,
Să-nțelegi că ea e cheia
Asta nu e din povești.

Ne dăm mulți cuceritori
Cu șarm de imperatori,
Nu ne asumăm noi vina
Nici când conduc ele mașina.

Istoria cu masculi
Ce se dau cocoși frumoși
A făcut prea mulți fuduli
Posesori libidinoși.

Așa că: Jos monarhia
De pe glob sau România
Cu al ei patriarhat
Și-o lume de cumpărat.

CONCLUZII DE VÂRSTĂ 56: 1

1. Fără alcool, fără vin,
Gândești mult, vorbești puțin!

2. Învață totul și-ntors!
Nu uita mersul pe jos!

3. Aer, apă, somn și pace.
Nu există „N-am ce face!”

4. Fără carne, hrana vie.
Citești invers ce se scrie!

5. Fă altuia ce nu-i place
Când și el la fel îți face!

6. Nu te-acuzi, nici nu te scuzi
La omul ce îl refuzi!

7. Chiar de îl găsești pătat,
Fă locul mereu curat!

8. Totdeauna pedepsește
Prostul care te vorbește!

9. Greșeala recunoscută
E tot greșeală făcută!

10. Niciodată să n-ai moț,
Să nu furi, dar să fii hoț!

CONCLUZII DE VÂRSTĂ 56: 2

1. Să ai curajul de-a greși
Tupeu corect se cheamă,
A nu-ți păsa ce o ieși
Înseamnă să n-ai teamă.

2. Plătește cumva cadoul
Că puține poți primi
Fără a costa cât bou!
Și riști multe a plăti!

3. N-afișa că-ți este rău,
N-arăta nici că ți-e bine;
Să fie secretul tău,
Ține totul pentru tine!

4. Nu fi ușor abordabil,
Dă-ți darul și rămâi rece,
Zâmbești rar, nefavorabil
Până multă vreme trece!

5. Nu răspunde la saluturi
Și respect din interes!
Cu ele vin „împrumuturi”
Sau cerșelile prea des!

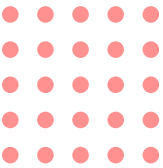
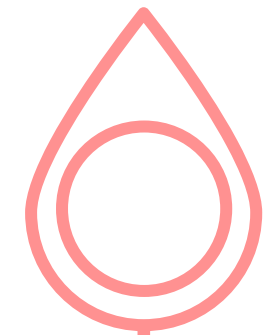
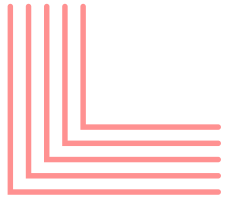
6. Mișcă-ți trupul, mișcă-ți gândul,
Citește-te, cercetează,
Scrie-ți prizonier cuvântul
Căci și Dumnezeu lucrează!

7. Pe nimeni să nu convingi
Că oricând poți să dobori
Când ușor poți să învingi
Strălucind de după nori!

8. Primul parte dreaptă
Să dai celui drept,
Zece peste ... (Beeep!) faptă
Omului nedrept!

9. După ce totu-i parcurs
Pe ascuns și în tăcere,
Cinci minute de discurs
Vor ajunge o plăcere!

10. Zece este notă falsă,
Cunoaștem în chip finit,
Știința noastră e farsă,
Ce nu știm e nesfârșit!

CAPITOLUL VI

**Moartea inocenței.
Lacrimi, tristețe. [...],
iar cei ce nu mai sunt
vor fi [...].**

SUICIDUL INOCENȚEI

Pe înălțimi, aripi de duh,
Pe ramuri verzi uitată
Subit căzut-ai din văzduh,
Pasăre-naripată.

Din zborul tău îndoliat
În moarte și suspin
Cu pieptul mic însângerat
Te-arunci răpunsă-n spin.

Singură imnul ți-ai cântat
Cu glasul prea frumos
Apoi încet te-ai aplecat
În chinul cel de jos.

Nimeni de tine nu va ști
Că mori nevinovată
Fi'n'că nu poți a ne vorbi
De ce-ai fost supărată.

Nu ai ca oamenii mormânt,
Durerea ți-a fost tare
Și nimeni nu e pe pământ
Să plâng-a ta plecare.

Atât de puțin ai trăit,
Prea repede-ai apus,
Doar Dumnezeu ce te-a zidit
Mai știe un'-te-ai dus.

ÎN LUME ESTE PREA MULT GER

Ploaia cu plânsul tău din cer
Te dor că-n lume este ger
Și întristați îngerii-s tare
Văzându-ți lacrima ce doare.

Priveai mirese princiare
Strivind covoare de petale,
Ucise lacrimi ești în ele
Ce-or inspira strofele mele.

Tu lacrimi pe petale, știu,
Iubita mea cu suflet viu,
Erai și-n floare frântă ești
Cu ochii tăi cei îngerești.

Ai apărut aripi să-mi dai
Și-mi amintesc cum îmi șopteai
Că n-ai venit ca să trăiești
Că ger e-n lumea ce-o iubești.

A doua zi când m-am trezit,
Nu mai suflai, tu mi-ai murit.
EU cred de-atunci că te-am ucis,
Dragostea mea, înger din vis.

Viața-mi de-atunci un viu mormânt,
De-atunci în tine sunt doar gând,
Mi-ai dat aripi ce nu mai am,
Nici inimă, nici flori la geam.

Din tine văd, respir acum
Căci tu lumină și parfum
Renaști mereu în trupul meu
Și-n mine ești, nu mai sunt eu.

PÂNĂ CÂND NE VOM RIDICA

Ai oboșit, suflet în chin,
Te-ai dus deasupra vieții,
N-ai apucat și-un alt suspin,
Durerea bătrâneții!

Tu taci acum fără cuvânt,
Iubitul nostru frate,
Stai nemișcat precum un sfânt
Ce-a ispășit păcate!

Puțin, doar clipe ai trăit,
Inima-ți se desface,
Ești ceară-n trup încet topit,
Dar vei avea doar pace!

Erai fermecător, deștept,
Ai fost frumos și bun,
Stăteai la toate să ții piept,
Atâtea-aveam să-ți spun!

Voiai să nu te părăsesc,
 Alături n-am stat mult,
 Te căutam să te gădesc,
 Voiam să te ascult!

Eu de copil te-am îndrăgit
 Că frică nu aveai,
 În mine tu nu ai murit,
 Vreau să te știu în Rai!

Nu va mai plânge pleoapa ta,
 Lacrima ta nu piere,
 Până când ne vom ridica
 Îți zic ... „La revedere!”

P.S.

Glasul pământului ne cheamă
 Țărână iar să fim,
 Tributul tuturor de-o-seamă
 E moartea ca s-o știm.

PENTRU ADORMIȚI

S-au așezat în libera odihnă
Ai lumii noastre slobozi prizonieri,
Plecat-au dintre semeni pentru tihnă
Cei ce au fost cu noi până mai ieri.

Somnuri mai lungi cu vise și cu îngeri
Ce le-au intrat în case pe sub uși
N-au întrebat pe nimeni câte plângeri
Lăsat-a-n-urma lor aceia duși.

Ei nu mai au nevoie de vreo strajă
Și așternut țărâna le e mamă,
Nu-i mai topește viața, nicio vrajă
Și nu mai au nici grijă și nici teamă.

În marea pace-a Zilei de Apoi
S-au împăcat cu toții pe vecie,
Făcut-au pact să plece de la noi
În lumea adormiților frăție.

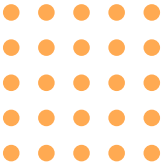
Această lume trecătoare peste nopți
N-a mai avut răbdare să-i primească,
Dar dincolo sunt locuri pentru toți
Și toate pot ca să se potrivească.

Cu flori și lacrimi, ceară și tămâie,
Pe leagănul durerii ducem doruri
Căci i-am văzut cum vrură să rămâie
Numai puțin cu fața către zboruri.

Nu vor să strige glasuri în deșert,
Nu vrea să plângă pleoapa lor închisă,
Cer mila învierii Celui Drept
Și Dreapta Judecată cea promisă.

Nu socotim cu nimeni când murim,
Iar când ne naștem nimeni nu ne-ntreabă,
Se dus-au mulți și alți din noi venim
Cu trup și suflet și răpiți din treabă.

Ne-om aminti că suntem muritori
Și viața-aceasta este o cărare,
Se cade a ne sta frați și surori
Și să ne-ntindem mâna fiecare.

Capitolul VII

Supliment de metascrisori

CÂND TOATĂ LUMEA TE VA PĂRĂSI...

Nu-ți face griji, voi fi acolo lângă tine,
Înconjurat de cei ce-ți vor lipsi,
Acum străin și rece ești de mine.

Cândva vei pierde falsa ta putere
Ce-ți umfl-acu' trufia plin de sine
Care îmi sapă-n inimă durere,
Totuși, voi fi acolo lângă tine.

Nu are importanță că nu-ți pasă
Fiin'că-i știut că primii ce lovesc
Sunt cei apropiați care te lasă
Și-au fost adesea cei ce îi iubesc.

Sunt liniștit, răbdarea mea e vie.
Stai mai departe călător în lumi,
Unde-n zadar îți cauți grozăvie
Prin haosul de clipe ce consumi.

Acolo eu voi fi unde, cândva,
Tot focul patimilor tale va muri,
Când tot pierdut te vei epuiza,
CÂND TOATĂ LUMEA TE VA PĂRĂSI.

SCRISOARE DE PLECARE

Din piept mă cheamă depărtări,
Un dor ușor m-apasă,
Emoții, gânduri la cărări
Spre depărtări de casă.

Călătorind pe continent
Voi fi cu tine-n gând
Căci glasul inimii prezent
Te strigă, mamă, blând.

Ai plâns atunci când m-ai născut!
Acum că plec vei plânge,
Mi-ai fost în viață ca un scut,
Durerea mult te frânge.

Sărutul tău nu-l voi uita
Pe fruntea mea senină
Și palma ce mă mângâia
Ușor pe fața lină.

Nu voi uita cum legănai
Fetița ta păpușă,
Mă gândilai și „Bau!” spuneai,
Ascunsă după ușă.

Mi-ai dat să port al tău inel
Și binecuvântare,
Îți mulțumesc și pentru el,
Că tu m-ai făcut mare.

Cu dragoste eu ție-ți las
Cerceii de aramă,
Șiragul de mărgele-n vas,
Ca amintire, mamă.

Oriunde-oi fi prin țări străine
Oricând mi-e dor de tine,
De-om fi bogați ori cu puține,
Chema-te-voi la mine.

Nu-ți face griji, voi reveni,
Chiar de voi fi departe,
Mereu, mamă, te voi iubi,
Nimic nu ne desparte.

Poate curând, poate cândva,
Cu multă rugăciune,
Voi fi și eu la casa mea
Mai mulți pe-un colț de lume.

Îți voi aduce nepoței
Din nou cu toți să fii,
Cu ei te vei juca de vrei
Doresc ca tu să știi.

Te voi purta și-n geamantan
Prin poza ta în ramă
Și șapca ta de căpitan.
Cu drag, ...
ADIO MAMĂ !

CONSEMNUL LUNII

Așază-mi nopțile-n lumină,
Rotundă Lună vie,
Culoarea ta ca o rugină
În taină să mă-mbie!

Așterne-mi liniștea în piept,
Luminător de noapte,
Să mi se-nculce gândul drept
Ce îmi vibrează șoapte!

Mărețul vis în plină zi
S-ajung cândva departe
Târziu ascuns ar vrea a fi
Să-mi scriu o nouă carte.

Am tot uitat c-a străluci
Doar după nori și umbre
Nu te aburci a preamări
Planuri, ambiții sumbre.

Cât tinerețea mi-a fost floare
Am tot uitat de mine,
Orbit, uitând nopți după Soare
Splendoarea de sub tine.

Sub semnul tău trezit pe drum
Un rătăcit prin viață
Spre fața ta mă-ntorc acum
Să scriu tot ce mă-nvață.

Te voi păstra în vers solemn,
Te voi păstra cunună
A noului sublim consemn
Întors spre tine, Lună.

Difuză, palidă, discretă,
Cu cercul stins de foc,
Te las puțin, Doamnă Cochetă,
Cuvântul meu de joc.

PREȚUL TĂU DE-A MĂ IERTA?

Ne-am greșit și eu, și tu,
Nu iertăm nici jumătate,
Eu spun Da, iar tu spui Nu
Celor încă neiertate.

Cât am vrut să-ți fiu umil
Nu a contat pentru tine,
Nici c-am plâns ca un copil
Că ai stat străin de mine.

Te răzbuni indiferent
De cât te-am iubit de mult
Sau cât te iubesc prezent
Și doresc să te ascult.

Printre sfaturi știi și tu
Că-n viață de multe ori
Poți lua același NU,
Părăsit singur să mori.

N-am să-ți cumpăr îndurare,
Nici milă de aș muri,
Cât mă cost'-a ta iertare
Toată viața aș munci.

Dar repet tema acum:
Prețul tău de-a mă ierta ?
N-am nimic să-ți dau mai bun
Ca toată inima mea.

CE AȘ PUTEA SĂ MAI REGRET ?

N-am să regret deloc că azi
Mai mult ca ieri vreau să trăiesc,
Că mă ridici ori mă decazi,
N-am să urăsc, ci doar iubesc.

Iluzii, clipe consumate,
Care se pierd n-am să regret
Nici amintirile truate
De-al suferințelor secret.

Mi-am năruit și sărăcia
De care am fost vinovat,
Dar nu regret nici dărnicia
Nedemnă de revendicat.

Din lume vom pleca, de-acasă
Și toți te vor uita complet,
Vei fi topit fiindcă nu-ți pasă
Nici astea n-am să le regret.

Sunt îndoit de ce-i al meu,
Pământ redevenim încet,
Nu-mi aparțin mie nici eu,
Deci, ce-aș putea să mai regret?

BUCURĂ-TE ...!

Dacă ai văzut lumina,
Auzi păsări viu cântând,
Harnic zumzăind albina,
Copilași cumiți râzând,

Să te bucuri poți oricând
Privind simplu-n orizont
Ceru'-albastru sărutând
Solzii mării, câmpul blond.

Noaptea boltei înstelate
Cuprinsă de nopți senine,
Ploaia zilei înnorate
Toate vin la noi și tine

Să-ți mângâie fața udă
Ca pe florile de roze
Ce nu vor să ți se-ascundă
Nici de ochii tăi din poze.

N-ai orașe ori palate
Nici nevoie de garaje,
Hectare, loc în cetate,
Babilonii cu etaje.

Între „a avea” și „a fi”
Nimic nu-i al tău curat,
Că vine sigur o zi
Să ieși de unde-ai intrat.

Dintre ale turmei vai-uri
Singur călător pe plaiuri
Vezi ce nu ai suferit
Din dureri de nedorit.

Chiar în rândul celor triști
Bucură-te că ești!
Ce-ar fi fost de nu erai?
Bucură-te cu ce ai!

ZECE ÎNDEMNURI

Să-ți iubești chiar și călăii
Și să-i plângi ... căci și ei mor,
Ai milă de prostălăii
Greșiți fără vina lor!

Fă curat pe unde treci,
Chiar de toți doar murdăresc,
Iar la inimile reci
Nu le spune: „Vă iubesc!”

Nu te răzbuna când suferi,
Poți fi vinovat cât trei,
Învață chiar de la nuferi
Din noroi să crești ca ei!

Învață să taci și când
Vezi ce hoți sunt filantropii
Că toți vor cădea pe rând
Unde-s puși și interlopii!

Nu fi curios să știi
Mizerii ce nu se văd!
Roagă-te să nu mai fii
Atunci când va fi prăpăd!

Poți să crezi că după uși
În curând cu a ta răbdare
Vei afla de-aceia duși
Întâlnind pe fiecare!

IRONIE DULCE-AMARĂ

Mult să pot cunoaște-aș vrea
Ale mele zile albe
Cât din ele pot salva
Din mulțimea celor oarbe.

Nu vei fi ca prima oară
Oriunde priviri mi-ntorc,
Ironie dulce-amară,
Pentru mine să fii foc!

Când doream s-ajung departe
Tu-mi urzeai alte cărări,
Eu tocmeam planuri înalte,
Tu mă tot cădeai pe scări!

Vedeam cum râdeai mereu
Când împiedicat mergeam,
Înainte doi pași greu,
Da'-ndărăt de fapt dădeam!

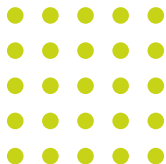
Câte clipe fericite
Ca un fulger mi-au trecut,
Câte patimi însutite
M-au zăcut pe loc tăcut!

Din pulberi și din cenușă
Mi-am născut atâtea vise,
S-au întors pe-aceeași ușă
Toate cât mi-au fost promise!

CAPITOLUL VIII

Alte divertismente emoționale

ÎN SIMFONIA DIMINEȚILOR RĂCOARE

Un scurt salut de bună dimineața
Împacă zgomotul cu liniștea din nou,
La orizont prin munți se-așterne ceața
Și iarăși roua verde a ieșit din ou.

În început de zi e totu-n pace,
Cafeaua e pe masă, te așteaptă,
De ești în doi absenți, n-are a face
Dacă primești un „Te iubesc!” în șoaptă.

De dimineață e perfectă simfonie,
Se-mpacă cerul cu pământu-ntr-un sărut
Și planul, mintea pe o nouă armonie
Gândesc din nou de ce am apărut.

E proaspăt visul când te scoli devreme,
Lubirea-i fragedă ca o petală vie,

Speranța spulberă tot grijile din vreme,
În piept încet credința te învie.

Din timp de dimineți se-nvață dorul,
Tăcut la malul mării-n ele vezi
Cum vântul modelează valul, norul
Sub care-n ploaie vesel te așezi.

La umbra dimineții vin la tine
Ecouri ce-n vârtej sublim răzbat
Din noaptea pomenirilor de bine
Ce-ți leagănă duios culcușu-n pat.

Acum se pune o pecete orchestrală
Pe sufletul învăluit și trist
Ce-alungă-n urma veche ancestrală
O suferință cu blestem de antichrist.

Nu mai contează haosul de ieri
În liniștea de după nopții răcoare,
Alungă stresul undeva în nicăieri
Și poartă de-nceput o nouă stare!

Ascultă-ți melodia preferată,
Nu ocoli o mângâiere pe obraz,
Fii tandru, blând, cu inima curată
Și fă-ți o bucurie din necaz!

Cu toate pregătite din trezire
La masa cu tăceri ori vorbe dulci
Fă loc de câte-o amintire
Despre o nouă viață să mai duci!

Prietene, să nu îți uiți zâmbirea,
Pe altul necăjit să nu-l ignori,
Redefinește-ți mereu fericirea,
Fii gata, demn și împăcat să mori!

Sub soarele răsare de cu zori
Ascultă și privește până-n zare
Cum cântă micile privighetori
ÎN SIMFONIA DIMINEȚILOR
RĂCOARE!

SE-NTÂMPLĂ CHIAR ACUM...

Se-ntâmplă chiar acum liniștea nopții,
Ea fără visuri poate să rămână,
Nu mai contează iar durerea morții
Și plata asta doamnă veci păgână.

Privește în oglinda primăverii!
Se-ntâmplă chiar acum s-apară rouă
Pe pleoapa ta închisă-n pragul serii,
Deschide-ți ochii către Lumea Nouă!

E soare-n luciul dalb al zorii zilei,
Ei, trandafirii, chipul tău desfac,
Se-ntâmplă chiar acum pe dosul filei
Căderi petale ce dureri prefac.

Te rog să nu fii trist de ce lipsește
Și nu-ți face iluziile dintâi!
Ești viu? Deci Domnul te iubește!
Se-ntâmplă chiar acum să mai rămâi.

TERAPII PENTRU SUFLETE

La epoci de-adevăr vă jur
Că cea mai bună terapie
E la-ndemână, e-mprejur,
De omul vrea vreo bucurie.

Putem în dar la fiecare
Din suflet ca să oferim
Un compliment sincer cu care
De-o inimă să ne-ngrijim.

E sfânt cuvântul mângâiere,
Căldura vorbelor gândite
Când vezi că lacrimi ți le cere
Binevoind a fi rostite.

Apoi citește despre toate
Câte încet omul zidesc,
Ascultă-ntâi pe cât se poate
Despre dureri când se vestesc!

O melodie, voce pură
Poți auzi și-n clipe triste
În care gânduri încăpură
Cu deznădejtile turiste.

Privește-n profunzimi tăcute
Tot ce încântă ochi curat,
Imagini, chipuri apărute
Cu un mesaj imaculat!

Privește-adâncuri interfețe
Prin care Dumnezeu se-arată
Cât de frumos cu-atâtea fețe
E El și lumea cea creată!

Ai mai putea încet compune
Cu disciplină de idei
Care în opere s-adune
Scriind despre ceea ce vrei.

E important să lași în urmă
Amprenta că nu ai trăit
O viață ce numai consumă,
Clipe cum doar au sforăit.

E capital să ai odihnă
Prin ce ți-ai așezat sălaș
Și moartea chiar să-ți fie tihnă
Primită vrednic cu ... curaj.

UN SENS AL SINGURĂȚII

Când alegi singurătatea,
Zic și eu ..., în chip contabil,
Nu-i ca-n doi, ai libertatea
De-a fi și iresponsabil.

Când alegi să rămâi singur
Mi s-a spus că-i egoism,
Nici de asta nu-s prea sigur,
Chiar de cred în altruism.

Singur pari puțin și laș,
Nu-ți asumi riscul trădării,
Totuși poți să fii fruntaș
Ca amant din vatra țării.

A fi singuri mai înseamnă
Că n-am fost mereu iubiți
De o Ea, un El de seamă
Ce ne-a scos de tot din minți.

Totuși e destulă lume
Singură, nu-i un păcat,
Sunt atâția „soți”, s-ar spune,
Singuri în același pat.

Și mai vreau să spun că toți,
De vom fi cu Dumnezeu,
Nu suntem singuri prin nopți,
Cât prin El trăim mereu.

CETĂȚENI UNIVERSALI

Mi-aș dori o națiune
Vorbind toți aceeași limbă,
Să fim toți o Nouă Lume,
Fără legi ce tot se schimbă.

Un popor fără hotare
Sub același sceptru sfânt,
Să nu mai avem răzoare,
Înțeleși doar prin Cuvânt.

Un singur glas de Stăpân
Vreau perfect să poruncească
Fără biciuri de jupân
Și bir să i se plătească,

Fără acte, sărăcii,
Boli, delictе sau spitale,
Guverne ori primării,
Garduri, penitenciare.

Blestem vreau peste răbdarea
Celor aspre să dispară,
Iar tăcerea și mirarea
Nu le mai vreau ca la gară,

Cerșeli de bunăvoințe
Să ne salte sau coboare,
Sătul sunt de biruințe
Cu lupte, săbii contrare.

Ca mioarele-n pășune
Păstor cu un singur glas
Mi-aș dori o Nouă Lume
Unde casa nu-i popas,

Fără ziduri pe pământ,
Cu adevărat egali
Reuniți în suflet, gând,
CETĂȚENI UNIVERSALI.

LIMITE ALE BUCURIILOR

Șuvoiul clipelor plăcute
E frânt mereu inevitabil
De plictiselile tăcute
Neinspirate lamentabil.

Zâmbim și râdem deseori,
Dar bucuria se consumă
Uitată de atâtea ori
Într-o memorie postumă.

Ce mai înseamnă bucuria
Când ea e-atât de trecătoare
Lăsând în urmă mărturia
C-a fost o stinsă sărbătoare?

Un drog e-această bucurie,
Un sclav devii s-o retrăiești
Și năzuind că reînvie
Mult pentru asta tot trudești..

Este în bucurii și-o artă
De-a scoate multe din banal
Simțind că-i vie orice poartă
A inimii glasuri, chimval.

Puține bucurii au rost
Pe lângă cele de-amăgire,
Cum este viața fără cost,
Credința noastră cu iubire.

Oricât de bucuroși am fi
Un suprapreț plătim cumva
Și de aceasta trebui-a ști
Să fim și triști, și plânși cândva.

PARALELA CULTURILOR

Mintea-i câmpul ori grădina
Ce de nimeni nu-i furată,
Îți poate scoate Lumina
Din negura blestemată.

Ca pe câmp, ca în grădină
Când nu harnic ai trudit
Mintea, inima-s ruină,
Bălării și deficit.

Făcuți pentru-asemănare
Cu un Creator fidel,
Datori suntem fiecare
Făurari să fim la fel.

Prea mulți macină în val
Însă viața cu-a lor lene
Prin ce-au demolat mintal
Goi ca puii fără pene.

Câmpul creier îți dă rod
Când cu inima sădești
Tot ce scoate din nărod
Stricăciune ce detești.

Minunea ce-ai fost făcută
Nu e gratis, să se piardă,
Ființa-ți nou începută
Mereu trebui' re-creată.

E lege-a eternității
Să-ți clădești mereu știința,
Veșnicia libertății
Pulsând vie conștiința.

Când a trupului nevoie
Spiritul în el ți-neacă
În bio-plăceri de voie,
Lasă totu'-n loc și pleacă!

DEFININD IUBIREA

- 1 Corinteni 13: 1 - 13 -

Iubirea e izvor de viață,
Noi pentru asta-am apărut,
Cum și apostolul ne-nvață,
Ea este dar ce ne-a făcut.

Iubirea-ai adevăr, dreptate,
Răbdare, suferinți, credință,
Nu te vorbește pe la spate,
Purtându-se cu cuviință.

Iubirea este cea mai mare,
Bunăvoință, sacrificiu,
Este totala renunțare
La egoism, pizmă ori viciu.

Cel ce iubește n-are ură,
Nici răzbunare de-i lovit,
Nici laudă nu are-n gură
Sau vreun regret că a iubit.

Nu-i un spectacol a iubi
Căci multe nu se văd făcute
Decât în taină fără zi
Rămase-n inimă tăcute.

Dragostea plină e eternă,
O luptă pentru altu-nseamnă,
E mâna mângâind pe pernă,
Nu pedepsește, nu condamnă.

Dragostea-n adevăr e PACE
Ce o dorești cu fiecare,
Căci pacea în iubire face
Nimic din orice supărare.

Dragostea este și putere,
Forță unită nempărțită
Și nu mai este o durere
Când drept ea e împărtășită.

ALTĂ DEFINIȚIE A SINGURĂȚĂȚII

Singurătatea-i libertatea
De-a suferi fără răsplată,
E încercarea și cetatea
Inimii frânte exilate.

Sufletul solitar se stinge
Discret, pierdut și neștiut,
E lacrima ce se prelinge
Pe un tărâm necunoscut.

În urma ta nu lași durere,
Nici doruri și niciun regret
De tot când pleci și în tăcere
Topit ca lumânarea-ncet.

Nu vrei a plânge pe alt umăr
Când singur ai curaj să fii

Și neștiute-s fără număr
Tristețile-ți ce ți le știi.

Din nevăzutele suspine
Se nasc dureri de mântuire
În lumi de suflete străine
Trăindu-și vieți în amăgire.

Tot singuri prinși în pași de vals
E-a-noastră binecuvântare,
Departe de trădări, de fals,
Iubim la fel ... pe fiecare.

Constantin Pitorac, autorul poeziilor prezentate aici, este în prezent o persoană fără adăpost, care trăiește în București. Născut în anul 1966 în orașul Flămânzi din județul Botoșani, într-o familie cu opt copii și cu o situație financiară precară, autorul este absolvent al Facultății de Drept - Universitatea București, iar în tinerețe a fost pasionat de cascadorie și arte marțiale.

Își descrie copilăria din perspectiva "unor tendințe mentale și sentimentale de a nu fi prea comun, de a fi diferit de gândirea și comportamentele celor din jur", și un parcurs în care a fost preocupat de a se depăși pe sine, "ca o metodă de autopenetruire fără a mă amăgi, prețuind sincer și pe ceilalți ca premise obligatorii de a considera legitime dragostea și respectul altora."

Autorul spune despre poezia sa că "o amprentă personală care mă caracterizează este aceea că am deprins reflexul intelectual constant de a stăpâni libertatea gândirii de o anumită disciplină a creației, inclusiv prin rime, armonii și simetrii poetice cât mai accesibile."

